

ската поезия, по стилъ, рими и живостъ, той се явява учител на Ботевъ. Неговитъ революционни пѣсни, много отъ които сж изгорени или изгубени, диктувани отчасти скритомъ на ученицитъ въ Сливенъ, сж създали цѣла епоха на врѣмето си. Най-възторженъ тѣхенъ разпространителъ е билъ сливенскитъ интеллигентенъ момъкъ *Никола Боровъ*, по едно врѣме учителъ въ Бесарабия, а слѣдъ това легионеръ въ Бѣлградъ, където и умира отъ охтика. Пѣсенята му

„Българи юнаци,
„Ще ли още спимъ?
„Дигайте байраци,
„Да се освободимъ!

е била за врѣмето си барутъ върху огънь¹⁾. Важното е, че Чинтуловъ ималъ и музикални способности. Неговъ най-вѣренъ другаръ е била цигулката му, на която той композиралъ свои мотиви или пъкъ нагодявалъ чужди за свои пѣсни.

Много отъ стихотворенията му, бидейки ненапечатани, а при това и тайно разпространявани, сж били отдавани на разни личности. Такъвъ е случаятъ съ стихотворението му:

„Вѣтъръ ечи
„Балканъ стене,
„Самъ юнакъ на коня и т. н.,

което е въодушевлявало габровскитъ възстаници, водени отъ сливенеца Х. Ставри въ 1852 г. и т. н.

¹⁾ Ср. още и тая:

Стани, стани, юнакъ балкански,
Огъ сънь дълбокъ се събуди,
Противъ народа отомански,

Ти българитъ поведи! (вжъ „Свѣтлина“, год. IX, кн. II и III). Повечето отъ Чинтуловитъ възпитаници сж станали учители въ Сливенъ и другадъ. Такива сж напр. Иванъ Христороровъ, учителъ отъ 1860 г. въ Ново-Село и Клуцохоръ, Димитъръ Кавалджиевъ, Балю Цвѣтковъ и др. — все въ Сливенъ, а вънъ отъ него, особено въ Градецъ, Прѣславъ, Разградъ, Ески Джумая и Османъ Пазаръ, като първи тамъ български будители: Панайотъ и Петко Вълнарови, Х. Стефанъ и Христо Самсарови и т. н. — все родомъ отъ Сливенъ.

Думата Чинтулъ е турска и значи малъкъ (малко кютюче). По твърденията на братовия му синъ, полковникъ Чинтуловъ, Добри Чинтуловъ е умрѣлъ въ 1886 г. 24 или 28 мартъ. Синъ му Петъръ, който билъ роденъ около 1858—59 г. слѣдвалъ въ Цадиградския Галата — Сарайски лицей. Добри е свирѣлъ още и на пиколо и на бугларе. Мотивитъ на доскоро пѣтитъ пѣсни „Ти вѣчно пѣтнице . . .“, „Хайдуть Сидеръ“ и др. вече забравени пѣсни, били негови. Ималъ е и поема за Македония, творена малко слѣдъ освобождението, но днесъ загубена. Физически черти: пълненъ, едъръ, съ пѣстри очи. Дръ Шишмановъ счита Чинтулова за реформаторъ на българската поезия (гл. Бпр кн 10, год. V) Въ една отъ най-първитъ си пѣсни: „Изпроводякъ на едного българина изъ Одеса“, той е изрисувалъ самъ себе си, съ вѣжделенията да иде къмъ „роднитъ страни“, „подъ милитъ намъ планини“, да огрѣе тия, „които чакатъ съ нетърпѣнье“, за да свѣтне и въ тѣхъ „просвѣщенье“.